

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta
Complectens Primam Secundæ, & Secundam Secundæ Summæ
Theologiæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

4 Vtrum faciat reum pēna infinita secundum quantitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72759](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72759)

... Sicut namque iuste subtrahitur gratia habitualis, sic consequenter auxilium diuinum actuale spectans ad gratiam, quale est auxilium efficax ad non peccandum.

¶ Ad secundum dicitur, quod quia Deus vult omnes homines saluos fieri antecedenter, vult etiam eis gratiam antecedenter, sicut, & rectitudinem

AD SECVNDVM dicendum, quod pena quae est secundum leges humanas infligitur, non semper est medicinalis ei, qui punitur, sed solum alijs sicut cum latro suspenditur non ut ipse emendetur, sed propter alios, ut saltem metu poenae peccare desistant, sicut illud Prou. 19. Pestilente flagellato, stultus sapientior erit. Sic igitur, & aeternae poenae reprobatorum a Deo infligitur, sunt medicinales his, qui consideratione poenarum abstinere a peccatis, secundum illud Psal. 59. Deisti metuentibus te significationem, ut fugiant a facie arcus, ut liberentur dilecti tui.

AD TERTIVM dicendum, quod Deus non delectatur in penis propriis, sed delectatur in ordine iustitiae, quae haec requirit.

AD QVARTVM dicendum, quod poena etsi per accidens ordinatur ad naturam, per se tamen ordinatur ad priuationem ordinis, & ad Dei iustitiam: & ideo durante inordinatione, semper durat poena.

ARTICVLVS IIII.

Utrum peccato debeatur poena infinita secundum quantitatem.

DE QVARTVM sic proceditur. AVT, quod peccato debeatur

ADIVM Dei est contra Deum. Haberetur namque odio Deus non facile, sed ut contrarius commutabili bono nimis amato a peccatore illum odio habente. Sed contra hoc instatur, quia sicut charitas amat Deum in se pure, ita odium Dei terminatur ad ipsum Deum in se pure, & non ut contrarium amato bono.

pena infinita secundum quantitatem. Dicitur enim Hiero. 10. Corripe me Domine, verunquam in iudicio, & non in furore tuo; ne forte ad nihilum redigas me. Ira autem Dei vel furor metaphorice significat vindictam diuinae iustitiae; redigi autem in nihilum est poena infinita, sicut & ex nihilo aliquid facere, est virtutis infinitae: ergo secundum vindictam diuinam peccatum punitur poena infinita secundum quantitatem.

¶ 2. Praeterea. Quantitati culpe respondet quantitas poenae, secundum illud Deuter. 25. Pro mensura peccati erit & plagarum modus: sed peccatum quod contra Deum committitur, est infinitum: tanto enim grauius est peccatum, quanto maior est persona contra quam peccatur: sicut grauius peccatum est percutere principem, quam percutere hominem priuatum: Dei autem magnitudo est infinita: ergo poena infinita debetur pro peccato, quod contra Deum committitur.

¶ 3. Praeterea. Dupliciter est aliquid infinitum, duratione scilicet, & quantitate: sed duratione est poena infinita, ergo & quantitate.

scit ad contrarietatem inter charitatem, & odium Dei: sunt enim circa idem obiectum, quod, & non circa idem obiectum, quod ut patet, & sic saluatur litera, quod peccatum ex parte conuersionis ad obiectum, non est infinitum, quia est bonum commutabile. Deus enim licet, ut obiectum, quod odium, sit infinitus: ipse tamen, ut constat ex quod & quo, id est, sub ratione mali, non est infinitus, quia non est priuationem boni infiniti, sed commutabilis boni. Dic ergo, quod licet Deus sit obiectum, quod alicuius peccati, nullius tamen peccati est obiectum, nisi sub ratione aliqua finita, quia non nisi dependente a commutabili bono nimis amato, & propterea nullum peccatum ex parte conuersionis est infinitum.

¶ In eodem quarto articulo in responsione ad primum aduerte, quod licet peccatum ex parte sui, quia auersione auferit quantum ex se est, a Deo diuinitatem suam, qua sibi debetur, quod sit omnium finis vltimus, & conuersione confert diuinam proprietatem bono commutabili, reatum incurrat annihilationis, tanquam reus lese maiestatis. Neque enim minus meretur, qui priuari beneficio essendi a Deo, quam ab homine sed constat, ab homine iuste priuari aliquem ipso esse, & quantum ab homine fieri potest, annihilari dum occiditur, incineratur, & dispergitur cinis &c. per accidens namque est ad iustitiam humanam, quod remaneat materia, & anima separata, ergo multo iustius potest priuari peccator ipso esse totaliter, quod non ab habente, sed ipso Deo gratuito beneficio suscepto, & conseruato. Si tamen consideretur peccatum, ut fiat sub statuto ordine a diuina iustitia, quae perpetuum statuit poenam, sic peccatum non incurrit reatum annihilationis, quia poena annihilationis repugnat poenae perpetuitatis. Et secundum hanc distinctionem verificare potest dicta hic, & alibi ab auctore, & specialiter in 45. dist. 4. q. 2. artic. 2. questio. 1. ad quartum, ubi vult quod de rigore iustitiae etiam pro peccato originali meretur annihilari. Hoc enim ex nostro demerito intelligendo secundum conuenientiam diuinae iustitiae, quae citra dignum sub materia punitiua est, dicimus non incurri reatum annihilationis.

Super

D

E

E

E

E

E

E

E

A

B

B

B

B

C

C

C

C

D

D

D

D

D

D

D

D

D

D

D

